

« Ună que și mai frumosă, adausse ellă, este quă vomă avé și puiulă și pe mumă. Am vėđut a-questă biétă ciută privind cu întristare în grópă. La apropierea mea, ea nu se retrasse dequătă cu quățî-va pași, și mă priviă cu ună aeră prin quare păreă quă-mă dice: dă-mă puiulă. M'ășu puté prin-de quă ea ne va urma, daqua am adduce puiulă seă aici. Nu avemă dequătă să-lă legăm de ună arbore, și ciuta va veni negreșită să-lă allăpteđe. Cu modulă a-questa illă vomă puté conserva.

— Să mergem îndată la a-questă puișioră, » strigă Anna, allergënd în fuga mare cōtre grópă, fără a mai lua a minte la fratele seă, quare-ă strigă: « Aștėptă-mă, Anno; nu ă trebuință să allergă atătă de tare: sunt sigură quă ellă nu va puté eși de acolo. » Quând Wilhelm ajunse pe soru-sa, intrară amândoi în grópă, și scōsseră puiulă. Totulă se petrecū așa precum Wilhelm prevėđusse: căprióra, neliniștită de puiulă seă, îi urmă în depărtare de quățî-va pași; și, quând Wilhelm illă legă de ună arbore și se depărtă de dēnsulă, ea se apropiă, de și cu sfială, spre a-și allăpta puiulă.

Acum nu le mai remăneă dequătă să-lă apere de asprimea timpului și de voracitatea fėrėlor carnivore. Wilhelm, ajutată de tatălă seă, quare luă parte cu o plăcere admirabilă la jocurile copiiloră